

1 Joepie, er is braderie!

Tevreden ligt Koos op zijn rode Ferraridekbed. Het kussen heeft hij tegen de muur gedrukt zodat hij er heerlijk tegen aan kan leunen. Glimlachend kijkt hij naar de vitrinekast naast het raam, waarin hij zijn Sherlock Holmesmuseum heeft. Een echte pet met twee kleppen, een viool, een kromme pijp en een pantoffel met een krul. Allemaal spullen die de beroemde speurder gebruikte. Langzaam dwalen zijn gedachten af. Zal er over honderd jaar ergens op de wereld een Koos Boltmuseum zijn? Met spullen die aan hem herinneren? De twee petten die hij als kind altijd droeg. En de originele schriften waarin hij al jong zijn eerste avonturen opschreef. Hij mag er wel zuinig op zijn.

Zachtjes grommend van plezier opent hij het boek dat op zijn buik ligt. 'Sherlock Holmes en de hond van de Baskervilles'.

Hij heeft het misschien al wel honderd keer gelezen, maar het blijft het beste avontuur dat Sherlock Holmes ooit beleefde. Langzaam bladert hij naar het eerste hoofdstuk. Langzaam; van een boek moet je genieten. Dat is belangrijk.

Voetstappen stampen op de trap. Pa is aan het werk. Ma loopt anders. Dit moet Iris zijn. Bah, niet nu. Niet nu hij wil genieten van zijn boek. De slaapkamerdeur zwaait open. 'Hoi, ben je er?' 'Kun je niet aankloppen?'

Iris kijkt hem aan en strijkt haar blonde haar naar achteren.

‘Sinds wanneer moet ik hier aankloppen?’

‘Aankloppen is beleefd. Ik had wel kunnen slapen.’

Iris schiet in de lach. ‘Om één uur ’s middags? Ben je bejaard of zo? Heb je al een middagdutje nodig?’

‘Nee, maar ik wil lezen.’

Iris kijkt naar het enorme boekenrek dat de lange wand van Koos z’n kamer vult. ‘Heb je weer nieuwe boeken gekocht? Heb je nog niet genoeg?’

‘Ik heb nu 1132 boeken. En als het aan mij ligt worden het er nog twee keer zoveel.’

‘Dan kun jij hier niet meer slapen’, stelt Iris vast.

Ze kijkt met een schuin oog naar het boek dat Koos op zijn buik houdt. ‘De hond van het basketbalveld, dat heb je toch al eens gelezen?’

Koos snuift. ‘Het is de hond van de Baskervilles, niet van het basketbalveld. En ja, dat heb ik al eerder gelezen. Al wel honderd keer.’

Iris wijst naar hem met haar wijsvinger. ‘Ha, dat bewijst dat je nog een kleuter bent.’

Koos veert overeind. ‘Hoe kom je daarbij? Ik ben geen kleuter!’

Iris haalt haar schouders. ‘Kleuters kun je honderd keer hetzelfde verhaaltje voorlezen. Die blijven het leuk vinden. Ik ben die leeftijd voorbij. Ik vind één keer voorlezen al niet leuk meer.’

Koos zakt terug in zijn kussen. ‘Jij spoort niet.’

‘Jij spoort zelf niet. Wie gaat er nu op z’n vrije zaterdagmiddag in bed liggen lezen?’

‘Lezen is heerlijk. Vooral op bed. Er bestaat niks leukers.’

‘O, ik weet anders wel iets leukers. Ik ben hier om je mee te vragen.’

‘Mee te vragen? Waarheen?’

‘Er is braderie, dat weet je toch wel? Ga je mee? Leuk!’

Koos schudt zijn hoofd. ‘Braderieën kosten alleen maar geld.’

‘Nou en, daar krijg je toch iets leuks voor terug. En je hoeft echt niks te kopen hoor. Alleen kijken is al fijn.’

‘Jij bent ook een echte vrouw, hè? Ik koop alleen iets als ik het nodig heb.’

Iris snuift. ‘t Is al goed. Ik ga wel alleen.’

Ze draait zich om en loopt weg. Ze doet de deur net iets harder dicht dan anders. Koos zakt tevreden onderuit. Maar dan komt hij plotseling overeind. Hij wipt van het bed en holt naar de overloop. Iris staat nog in de gang.

‘Hé, Iris. Is er ook een rommelmarkt bij?’

Iris kijkt verbaasd omhoog. ‘Maakt dat verschil?’

‘Ja, dat is een verschil van dag en nacht. Een braderie kost geld, maar een rommelmarkt kan geld opleveren. Is er een rommelmarkt?’

‘Volgens mij wel.’

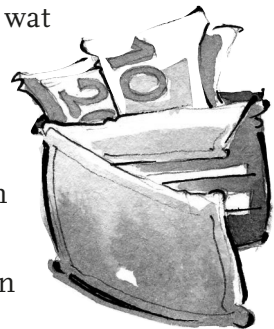
‘Dan ga ik mee.’

Koos loopt naar zijn bureau. Hij pakt zijn zakenportemonnee, zoals hij die zelf noemt. Daarin heeft hij flink wat geld. Dat heeft hij verdiend op rommelmarkten waar hij met zijn vader naartoe gaat. Snel doet hij de portemonnee in zijn zak. Er zit een ketting aan die hij om zijn riem kan haken. Zo kan een zakkenroller er niet mee vandoor gaan.

Iris staat beneden te wachten. ‘Ik heb 5 euro van mama gekregen om iets te kopen.’

‘Fijn voor je’, zegt Koos. ‘Ik neem mijn eigen geld mee.’

Hij trekt de portemonnee aan de ketting uit zijn zak en laat Iris

het stapeltje vijftjes en tientjes zien dat erin zit.

‘Wow, wat een hoop geld!’

‘Misschien vind ik op de rommelmarkt iets waar ik aan kan verdienen. Maar dan moet ik het wel eerst kunnen kopen. Zo werkt handel, begrijp je.’

‘Zal wel’, zegt Iris.

Een halfuurtje later zetten ze hun fiets bij de Lawei, de schouwburg van Drachten. Als ze langs de hoofdingang lopen zien ze de eerste kraampjes in de verte. Iris wrijft in haar handen. ‘Leuk, ik heb er zin in.’

Bij het eerste kraampje verkopen ze sjaltjes. Iris houdt er een paar voor zich. ‘Hoe vind je deze?’

‘Mooi hoor’, zegt Koos weinig enthousiast. Hij kijkt om zich heen. Waar is ...?

‘Je kijkt niet eens! We zijn samen, weet je nog?’ zegt Iris.

Koos knikt. Je moet wat over hebben voor het buurmeisje met wie je samen een detectivebureau hebt. Hij zucht en neemt zich voor om het eerst Iris naar de zin te maken.

‘Ik vind dat die rode je het leukst staat.’

Iris kijkt in de spiegel die aan een zijkant van de kraam hangt. ‘Dat ben ik met je eens. Hij is 5 euro dus ik kan hem betalen. Maar ik ben niet van plan bij de eerste kraam mijn geld al uit te geven.’

Ze loopt verder de braderie op. Koos loopt achter haar aan. Met zijn handen op de rug kijkt hij naar alles wat Iris doet. Ze kijkt alleen naar meidendingen. Kleren, sieraden, tutspullen. Een kraam met modelauto's loopt ze straal voorbij. Koos kijkt vlug even of er een model van een jaguar tussen staat.

Als ze onder het carillon door lopen, precies in het midden van

het centrum, ziet Koos wat hij zoekt. Voor de HEMA begint de rommelmarkt.

‘Zo’, zegt hij resoluut terwijl hij zijn petten nog eens recht trekt. ‘Nu ben ik aan de beurt. Loop nou maar eens een poosje achter mij aan.’

Iris komt nieuwsgierig naast hem lopen. ‘Waar ben je naar op zoek?’

‘Alles wat geld waard is, maar waarvan de verkoper dat niet weet.’

‘Hoe bedoel je dat?’

Koos lacht triomfantelijk. ‘Dit is een rommelmarkt. Mensen verkopen er rommel. En het meeste is ook rommel. Maar soms verkoopt iemand iets waarvan hij denkt dat het rommel is. Let maar eens op. Kijk hoe ik het doe.’

Koos slaat zijn handen op de rug.

‘Hooft dat erbij?’ wil Iris weten.

‘Ja’, antwoordt Koos. ‘Dan lijk je ongeïnteresseerd.’

Iris haalt haar schouders op en gaat ook met haar handen op de rug lopen. Koos’ ogen flitsen over de kleedjes waar de mensen hun spullen op uitgestald hebben. Iemand verkoopt kopjes en borden. Er staat ook een bakje met theelepeltjes naast. Koos knielt erbij neer en kijkt op de steeltjes van de lepeltjes.

‘Waarom doe je dat?’

‘Hou je mond’, sist Koos. ‘Niet de aandacht op je vestigen.’

Maar het is al te laat. ‘Heb je belangstelling voor die lepeltjes?’ wil de verkoper weten.

‘Mijn moeder spaart ze van het Koninklijk Huis’, liegt Koos.

‘Volgens mij zitten die er wel tussen’, zegt de verkoper.

‘Ik wist helemaal niet dat je moeder die lepeltjes spaarde’, zegt Iris.

‘Bemoei je er nou even niet mee.’

Iris doet beledigd een paar stappen opzij. Met haar armen stijf over elkaar kijkt ze een andere kant op. Koos kijkt verder op de ruggen van de lepeltjes.

Ja, daar heeft hij er eentje.

